

شنبه 14 شهریور 15 رمضان 5 سپتامبر

اعمال و عبادات شب پانزدهم ماه مبارک رمضان...

اعمال و عبادات شب پانزدهم ماه مبارک رمضان

این شب، از شب های متبرک و شریفی است و در آن چند عمل عبادی توصیه گردیده است:
1- غسل.

2- زیارت اباعبدالله الحسین(ع).

3- شش رکعت نماز، به سه سلام، که در هر رکعت، پس از حمد، سوره های: یاسین، مَلک و توحید قرائت گردد.

4- چهار رکعت نماز، به دو سلام، که در دو رکعت اول، پس از حمد، صد بار سوره توحید و در دو رکعت دوم، پس از حمد، پنجاه بار سوره توحید خوانده شود.

5- صد رکعت نماز، به پنجاه سلام، که در هر رکعت پس از حمد، ده بار سوره توحید خوانده شود.

6- کسی که در این شب در کنار مرقد مطهر امام حسین(ع) باشد، مستحب است، پس از نماز عشا، ده رکعت نماز بگذارد که در هر رکعت، پس از حمد، ده بار سوره توحید را قرائت کند و پناه جوید به خداوند سبحان در دوری از آتش جهنم.

میلاد مسعود امام حسن مجتبی(ع) در سال سوم هجری قمری

امام حسن بن علی بن ابی طالب(ع)، معروف به مجتبی(ع)، دومین امام شیعیان است. وی در پانزدهم ماه مبارک رمضان سال دوم و به روایتی صحیح تر، سال سوم هجری قمری در حیات جدش پیامبر اکرم(ص) در مدینه منوره دیده به جهان گشود.

پدرش امام علی بن ابی طالب(ع)، جانشین و داماد پیامبر(ص) و نخستین امام شیعه و چهارمین خلیفه اسلامی و مادرش حضرت فاطمه زهرا(س) دختر رسول گرامی اسلام(ص) و برترین زنان جهان آفرینش می باشد.

امام حسن مجتبی(ع) در فضا و خانواده ای دیده به جهان گشود که مهبط وحی و محل نزول فرشتگان الهی بود؛ همان خانواده ای که به گواهی قرآن مجید، تمامی اعضای آن، پاک و پاکیزه بوده و هیچ گونه پلیدی و پلشتی در آن ها راه ندارد و بدین جهت مورد تحسین و تمجید مکرر خداوند متعال در قرآن کریم قرار گرفته اند.

امام حسن مجتبی(ع) نخستین فرزند حضرت علی(ع) و فاطمه زهرا(س) بود، بدین جهت تولد وی، موجب شادمانی آن دو و پیامبر اسلام(ص) و تمامی محبان اهل بیت(ع) گردید.

پیامبر(ص) در گوش راستش اذان و در گوش چپش اقامه خواند و بنا به درخواست پدر و مادرش، از جانب خدای متعال، نام "حسن" را برایش برگزید.

لقب های امام حسن مجتبی(ع) عبارتند از: سبط اکبر، سبط اول، طیب، قائم، حجت، تقی، زکی، مجتبی، وزیر، اثر، امیر، امین، زاهد و برّ، ولیکن معروفترین آن ها، لقب شریف "مجتبی" است و شیعیان وی را "کریم اهل بیت" می نامند.

کنیه وی، ابومحمد بوده است.

امام حسن مجتبی(ع) مورد علاقه شدید پیامبر اسلام(ص) بود، بدین جهت از آغاز طفولیت در دامن مهرانگیز جدش رسول خدا(ص)، پدرش امیرمؤمنان علی(ع) و مادرش فاطمه زهرا(س) رشد و کمال یافت و به عنوان یک انسان کامل و یک امام عادل و شایسته برای جهانیان به ارمغان آورده شد.

پیامبر اسلام(ص) در حدیثی، درباره مقام و فضیلت نور دیده اش حسن مجتبی(ع) فرمود: اما حسن، به درستی که وی پسر و فرزند من و از من است، او نور چشمم، روشنایی قلبم و میوه دلم می باشد. وی، سرور جوانان اهل بهشت و حجت خدا بر امت است. فرمان او، فرمان من است و گفتار او، گفتار من است. هر که از او پیروی کند، از من پیروی کرده است و هر که از دستور او سرپیچی کند، از من سرپیچی کرده و از من نیست. من هر گاه به او نظر می کنم به یاد جریانات پس از خود می افتم که وی را تضعیف می کند؛ حال او به همان گونه ادامه می یابد، تا این که از روی ستم و دشمنی، وی را با زهر به شهادت می رسانند. در آن هنگام، فرشتگان آسمان در مرگش گریه می کنند. هم چنین هر چیزی [در روی زمین] از جمله پرندگان آسمان، ماهی های دریاها و اقیانوس ها در فقدان او سوگواری دارند.

حرکت مسلم بن عقیل(ع) به سوی کوفه در سال 60 هجری قمری

پس از آن که اهالی کوفه، به ویژه شیعیان این شهر از حضور امام حسین(ع) در مکه معظمه و امتناع وی از بیعت با یزید بن

معاویه باخبر شده و جنبش بزرگی در کوفه ایجاد نمودند و آن حضرت را با ارسال نامه های بی شمار به سوی خود دعوت کردند، امام حسین(ع) تصمیم گرفت دعوتشان را پذیرفته و با فرستادن نخستین نماینده خویش به سوی آنان، عملاً رهبری قیام بر ضد دستگاه جبار بنی امیه را بر عهده گیرد و از آن پس حکومت سراسر تباهی یزید را با یک جنبش بزرگ مردمی و مذهبی روبرو کند.

آن حضرت وضو گرفت و میان رکن و مقام در مسجدالحرام، دو رکعت نماز به جای آورد و پس از نیایش و راز و نیاز در درگاه احدیت، پسرعمویش مسلم بن عقیل را به حضور طلبید و او را از وضعیت کوفه باخبر گردانید و به وی فرمود که می خواهد او را به عنوان نماینده خویش به کوفه بفرستد، تا قیام اهالی این شهر را سامان بخشد.

مسلم بن عقیل(ع) با روحیه باز و نشاط بالا، درخواست امام(ع) را پذیرفت و برای این مأموریت خطیر اعلان آمادگی نمود. آن گاه امام حسین(ع) نامه ای برای مردم کوفه نوشت و به مسلم بن عقیل(ع) سپرد تا برای اهالی کوفه قرائت کند. نامه امام(ع) به این قرار است: به نام خداوند بخشاینده مهربان، از حسین بن علی(ع) به جامعه مؤمنین و مسلمین. اما بعد، هانی و سعید آخرین فرستادگانتان، نامه های شما را به من تسلیم نمودند. من از مضمون نامه های شما آگاه شدم. نوشته اید: ما امامی نداریم، به سوی ما بیا شاید خداوند به وسیله تو ما را هدایت فرماید.

من برادرم و پسرعمویم و شخصیت مورد وثوق و مورد اعتماد از میان خاندانم، یعنی مسلم بن عقیل را به سوی شما می فرستم. اگر او برای من بنویسد که نظر اکثریت شما، به ویژه فرزانتان و مردان شایسته و شاخص شما مطابق با نامه هایی است که به من نوشته اید، به سوی شما خواهم آمد، انشاءالله. به جان خودم سوگند یاد می کنم که امام بر حق تنها کسی است که بر اساس کتاب خدا حکومت کند و در جامعه به داد رفتار نماید و حق را پذیرا باشد و خود را بر انجام دستورات دین ملزم و متعهد بداند. والسلام.

امام حسین(ع) به مسلم بن عقیل(ع) سفارش های لازم را نمود و وی را با آخرین نامه رسانان؛ یعین قیس بن مسهر صیداوی، عماره بن عبدالله سلولی، عبدالله بن شداد و عبدالرحمن شداد، در تاریخ 15 رمضان سال 60 قمری به سوی کوفه اعزام نمود.

گفتنی است که مسلم بن عقیل، برادرزاده و داماد امیرمؤمنان علی بن ابی طالب(ع) است و با دخترش رقیه ازدواج کرد. وی از مردان دلیر بنی هاشم، اهل علم و دارای بینش وسیع سیاسی و مذهبی و پیرو خالص ولایت و امامت بود. مسلم بن عقیل(ع) از مکه معظمه به مدینه منوره رفت و در آن جا با خانواده اش خداحافظی نمود و به همراه دو فرزندش و دو راهنما از طایفه بنی قیس، از بی راهه حرکت کرد تا هم زودتر به مقصد برسد و هم از چشم نگهبانان حکومتی و راهبان ها در امان بماند.

درگذشت «ابوبکر محمد بن عباس خوارزمی» در سال 383 هجری قمری

«ابوبکر محمد بن عباس خوارزمی» دانشمند و ادیب معروف در سال 383 هجری قمری در نیشابور درگذشت. وی حافظه ای قوی داشت و در حفظ اشعار و اخبار عرب و نیز « لغت، نحو، شعر، و ادب عرب» استاد بود.

شهادت «آیت الله قدوسی» در سال 1360 هجری شمسی

«آیت الله قدوسی» دادستان کل انقلاب اسلامی در سال 1360 هجری شمسی بر اثر انفجار بمب به دست عوامل منافقان کوردل در ساختمان مرکزی دادستانی کل انقلاب به شهادت رسید. ایشان پس از پیروزی انقلاب به فرمان حضرت امام خمینی(ره) به دادستانی کل انقلاب منصوب شد و در این سمت به شهادت رسید. امام راحل در بخشی از پیامشان به مناسبت این واقعه فرمودند: اینجانب سالیان طولانی از نزدیک با او سابقه آشنایی داشتم و آن بزرگوار را به تقوی و حسن عمل واستقامت و مقاومت و تعهد در راه هدف می شناختم. فعالیت همیشگی او برضد رژیم طاغوت از نکات برجسته زندگی این عالم شهید است.

شهادت سرهنگ «هوشنگ وحید دستجردی» در سال 1360 هجری شمسی

سرهنگ «هوشنگ وحید دستجردی» رئیس شهربانی جمهوری اسلامی ایران که در حادثه بمب گذاری دفتر نخست وزیري مجروح شده بود، به شهادت رسید. او در سال 1328 شمسی وارد آموزشگاه شهربانی شد و دوره های تخصصی را گذراند. سرهنگ وحید دستجردی در تیرماه سال 1357 شمسی باز نشسته شد اما بعد از پیروزی انقلاب اسلامی مجدداً به کار دعوت شد. وی هنگام شهادت، رئیس شهربانی بود.